

KIỆP NÀY LỠ MỘT BUỒNG CAU...

(Tâm bút)

*Lỡ mười năm, lỡ một lần
Xa mười năm, cũng đã bằng kiếp sau
Kiếp này lỡ một buồng cau
Trông trâu kiếp khác, đền nhau kiếp này*

(Thơ TNH)

□

CHƯƠNG 7.

Nhật Ký Tôi.

*/ Sài Gòn, thứ Hai 19/4/1976

Lâm Đồng rủ đi Dalat ngày mai.

Chiều nay trong vườn Áo Diệu, tôi đem theo một tô gỏi gà cho Nguyễn uống rượu cùng với cặp Minh Liên & Phạm Ngọc Cung, trong tim loé lên cảm giác thân thiết rằng mình đang là người vợ của Nguyễn, ngồi may khăn tay cho chồng và lắng nghe những câu chuyện đối đáp giữa chồng cùng bạn hữu.

Trời chiều đẹp, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Nguyễn, tôi cứ ngỡ hạnh phúc đang nằm trong tay. Nguyễn hay nhìn tôi mỉm cười để có lúc tôi phải tự hỏi, “*Chúng tôi có bình thường không? Hay là điên cuồng thật sự trong việc kiếm tìm và nắm giữ hạnh phúc?*”

Lúc 7 giờ tối chia tay, Nguyễn dặn tôi hãy lên Đồi Cù và đến uống *café* ở quán Domino trên đường Phan Bội Châu để nhớ chàng.

*/ Sài Gòn thứ Ba 20/4/1976

4 giờ sáng tỉnh giấc, thốt nghe một mối buồn chán mạnh mẽ len lỏi vào tim. Nghĩ đến cuộc đi chốc nữa mà e ngại. Trong đêm vắng, tự hỏi “*Có phải tâm hồn đang chết thật, nên cái đam mê lớn nhất trong đời là sự ra đi đã chẳng còn quyến rũ tôi?*”

Nằm trong bóng tối nhớ Nguyễn, tự nhủ, “*Phải kể cho Nguyễn hay tâm sự này vì chỉ có Nguyễn duy nhất mới hiểu được rằng tôi hoang mang cỡ nào khi khám phá ra điều ‘Một đam mê BẮT ĐẦU ĐÚNG LẠI.’*”

Nguyễn, con người nhiều lần ngồi lắng nghe từng chút một biến chuyển trong tâm hồn tôi... ngày nay mất hẳn, làm sao còn ai để tôi muốn nói lên hết những nỗi niềm?

*/ Dalat, thứ Ba 20/4/1976

Trở lại Dalat sau mùa Noel đau buồn, thấy thật e ngại. Kiểm soát một lượt cái lý do đi Dalat sáng nay, tôi chẳng thể biết. Xe vào thành phố lúc 3 giờ chiều, nghĩ đến Nguyễn, lòng băng khuâng buồn bã. Tình yêu của buổi đầu đã lắng xuống sau 6 tháng hiểu và yêu nhau, giờ đây cảm xúc cũng khác biệt đi rất nhiều.

Buổi chiều lang thang với Lâm Đồng nhìn thành phố ủ ê vắng vẻ, tôi tự nghĩ mình “y hệt một con người đã lớn tuổi, đi tìm thời gian đã mất.” Con dốc Tăng Bạt Hổ gợi lên một chút nhói đau. Ngôi nhà bốn tầng đầu đường Duy Tân tưởng như vẫn còn nhìn thấy bóng dáng Nguyễn nơi lầu ba sau làn kính cửa... Tất cả... tất cả... Trong một lúc ngẩn ngơ, tôi đâm thương nhớ thật nhiều một quãng đời mãnh liệt vừa trôi khỏi tay không lâu trước đó...

Buổi chiều, Dalat đẹp. Vẫn nghe chút gì xa lạ với nó pha lẫn buồn rầu khi tưởng tượng đến một chuỗi dài cuộc đời về sau, Nguyễn sẽ trở lại đây.

Kỳ lạ thật! Nguyễn luôn muốn tôi yêu Dalat như đã yêu chàng, nhưng thật thì tôi e ngại Dalat hơn từ khi ra khỏi đời anh Ngọc và cũng là từ khi đi vào đời Nguyễn. Hai con người yêu dấu có điều kiện ở lại thành phố đam mê... Còn tôi?...

Chúng tôi ghé vào quán *café* Hạnh Tâm đối diện Bờ Hồ. Quán vắng. Cái góc cũ gợi lên nhiều kỷ niệm của buổi chiều tiễn biệt ngày 26/12/1975 ngồi với Nguyễn, Mỹ Vân và Bá. Trái tim quặn thắt nỗi buồn rười rượi.

Cô *caissière* Hạnh Tâm bảo cùng tôi, “*Anh Ngọc có đến uống *café* và hỏi em rằng chị có thường lên Dalat không?*” (Cũng lại là một điều bất ngờ làm nhói lòng không ít.)

*/ Đêm Dalat, tôi đàn cho cả nhóm bạn Lâm Đồng nghe:

*Dù mai đây ai đưa em đi đến cuối cuộc đời
 Dù cho em đang tâm xé nát tim tôi
 Dù có ước (có ước) ngàn lời, có trách một đời cũng đã muộn rồi
 Tình ơi, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em...”*

Tiếng violon bật lên những âm thanh thổn thức, y hết tiếng lòng tôi đang khóc. Ngoài trời sương rơi rung rớt, trong phòng khách âm số 47 Hai Bà Trưng, cả đám ngồi bó gối trên sàn, nghe tôi đàn.

Một cô kể:

“Ngày xưa chị và anh Ngọc làm thành một cặp rất đẹp đôi trên phố Dalat, so với cặp Lê Uyên và Phương thấy còn đẹp hơn họ nữa. Đám sinh viên tụi em con trai con gái đứa nào nhìn cũng ngưỡng mộ. Mà ngưỡng mộ nhất là cây đàn violon của chị. Không phải chị xách mà là chị ôm nó dọc dài một bên hông, mới là lạ, âu yếm thân mật, y hết như chị đang ôm một người tình, đứa nào cũng đưa ra nhận xét như vậy.”

Một cô khác kể:

“Mới đây em có gặp anh Ngọc, không còn thấy chị bên cạnh, hỏi thì nghe anh đáp: ‘*Chị là mây, bay xa lắm rồi, làm sao anh bắt kịp?*’”

***/ Dalat, thứ Tư 21/4/1976**

Buổi sáng thứ hai, chẳng làm gì, chỉ để mặc tâm trí lang thang theo những kỷ niệm cũ tại đây. Nhận ra điều rằng “*Không thể nào tôi còn đủ sức tái lập một cuộc đời mơ ước trên vùng đất ngàn đời giá lạnh, dù chỉ trong ý nghĩ.*”

Cứ vậy mà buồn!

Đi trên phố sáng và nhận ra mình sợ đi lại những con đường kỷ niệm. Chẳng hiểu tại sao? Nguyễn thường bảo Dalat nghiệt ngã... Chỉ buổi nay đối diện, mới thấy là đúng theo câu nói ấy. Nghe xa lạ quá trong quê hương chàng và ngay cả với chính mình trong nỗi buồn rầu trĩu nặng.

Buổi tối, cả bọn kéo nhau ra khu khách sạn Thủy Tiên ăn xôi. Ngược nhìn căn lầu cao có ngõ sau mở ra cái nơi chúng tôi đang ngồi, Lâm Đồng chợt đưa nhận xét:

“Nhà Nguyễn giàu thật há chị?”

Tôi thốt lạnh người, không phải vì câu nói mà chính vì sự xa lạ vô cùng trong ý nghĩ riêng khi đặt Nguyễn vào môi trường gia đình. Không thể nghĩ ra được sinh hoạt và ý nghĩ Nguyễn trong ngôi nhà ấy.

Dalat tôi khá hơn, sinh khí cũ vẫn còn vương vất trên con đường Minh Mạng. Tôi muốn đi mãi miết tìm kỷ niệm xưa, tìm bóng dáng Nguyễn... Tới khúc quanh Hòa Bình trước cửa nhà hàng Mékong im lìm khu phố, tôi đã không thể không nghĩ đến điều bất chợt nhìn thấy Nguyễn đi ngược hướng, dáng cao gầy, hai tay trong túi, đầu cúi xuống... (như ngày nào cùng nhau giao ước). Trái tim bóp thắt đau đớn vì ý nghĩ đó. Cảnh vật hoang vắng và lòng tôi cũng hoang vắng khi đêm nay một mình tưởng tượng và sống lại ước mộng xưa...

Viết cho Nguyễn.

Dalat, thứ Tư 21/4/1976

Nguyễn yêu dấu,

Dalat hai ngày nay thật buồn. Mẫn nhớ Nguyễn, nghe bản thân vô cùng vì cái ý nghĩ Nguyễn đang ở xa Mẫn quá. Mẫn không tin là Nguyễn muốn lên Dalat để gặp Mẫn tại đây như lời Nguyễn nói. Vì vậy ngày 23/4 Mẫn sẽ về lại Sài Gòn, tránh luôn cho Nguyễn một nỗi so le nghiệt ngã. Tuy nhiên Mẫn vẫn thèm được gặp Nguyễn ở ngã quanh Hòa Bình như trước đây chúng mình giao ước.

Mẫn nghĩ về Nguyễn và Dalat thật nhiều nhưng vẫn không biết tại sao lại nghe một mối buồn chán vô cùng lan đầy trong tim. Có lẽ vì Mẫn nhận ra Dalat vẫn còn xa lạ quá để Mẫn đã không thể ước mơ được cho mình một sự dừng chân hẳn... Hoặc cũng là vì Mẫn biết rồi đây trường Sư Phạm sẽ dời lên Dalat, Mẫn xa Nguyễn mãi mãi? Hay, cũng bởi bất ngờ ghé quán Hạnh Tâm uống café, Mẫn được nói cho biết anh Ngọc có hỏi thăm về Mẫn? Những điều này tổng hợp làm héo úa trái tim Mẫn, Nguyễn ạ.

Đêm qua nằm trò chuyện cùng cô Lâm Đồng, phân tích về Nguyễn và anh Ngọc, Mẫn nói:

“Ai thì cũng mơ ước được phô bày cá tính đàn bà của mình. Chính Nguyễn là người tạo được cho chị nhiều dịp phát triển cá tính ấy. Chị yêu anh Ngọc, nhưng phải nói là chị tiếc nuôi Nguyễn với cái hoài vọng (ảo vọng?) một cuộc sống yên ổn bình thường.”

Nguyễn ạ, Mẫn làm thêm cho Nguyễn 7 cái khăn tay. Sợ rằng mai mốt xa Nguyễn rồi, không bao giờ Mẫn còn dịp làm khăn tay nữa. Nguyễn nhớ trả cho Mẫn 50 đồng để mua cái xui nghe? Mẫn bán cho Nguyễn mà!

Mẫn cũng thâu cho Nguyễn cuốn băng nhạc, giới thiệu hai tay độc tấu và đệm guitare bản nhạc Fantaisie Impromptu en Mi# của Chopin. Đó là Los Indios Tabajaras.

Rồi lại bài Recuerdo de la Alhambra của Tarrega. Nguyễn nghe nhé.

Đây là bản mà những ngày xưa dạo 1972, thuê phòng trong căn biệt thự số 55 đường Calmette ở với Vân San, Mẫn hay có những người học trò lớn từ Sài Gòn lên chơi, ngủ lại. Đêm đêm, quây quần trên sàn thảm uống café trong khi ngoài trời, sương rơi rung rít, một tay tên Trần Quảng Nam thường tấu lên bản Recuerdo bằng guitare. Kỷ niệm thật đẹp, nhớ lại vẫn thấy rung động Nguyễn ạ.

Sau cùng Mẫn giới thiệu với Nguyễn, Arthur Beinstein, 91 tuổi, chơi piano hai bản của Chopin. Dịu dàng quá! Mẫn nhớ hình như đã thâu cho Nguyễn bài này rồi, nhưng vẫn thâu lại bởi vì một thời Dalat huy hoàng đang sống dậy trong Mẫn. Thuở Mẫn và Nguyễn mới đi vào đời nhau...

Mẫn yêu Nguyễn. Hy vọng gặp lại Nguyễn ở Sài Gòn trước con hẻm nhà Bà Ngoại một chiều nào khi Nguyễn từ Dalat trở lại.

Mẫn.

[ ]

***/ Dalat, thứ Năm 22/4/1976**

Buổi chiều trời nức nở muốn mưa. Nghe uể oải bản thân vì thời tiết đến không làm gì được. Nhớ Nguyễn miên man, rồi lại tưởng đến điều một ngày Nguyễn sẽ trở lại đây trong khi tôi lưu lạc phương nào. Cái số le vô cùng của định mệnh hai người, chiều nay phơi bày rõ với dáng vẽ càng phũ phàng hơn nữa.

Mây xám một màu, bao nhiêu cảm xúc trỗi dậy để muốn ghi ra hết với Nguyễn, nhưng vẫn không làm được. Tôi nhận rằng mình mệt mỏi quá trong cuộc đời và cả trong cuộc tình với Nguyễn, nên dù đứng trước một thay đổi tuyệt diệu của thiên nhiên, cũng chẳng còn bao nhiêu hăng hái say mê.

Chiều nay bỏ hai người bạn ngồi lại Hạnh Tâm, tôi đi lần về hướng Đồi Cù trong tâm trạng băng khuâng ray rứt. Ngọn đồi vắng vẻ, con đường mòn năm cũ không nhắc kỷ niệm xưa mà chỉ gợi nhớ thật nhiều những ngày đi uống rượu Sài Gòn, tôi và Nguyễn vẫn hay nói về con đường này với cụm hoa thạch thảo của Trần Sa như một hình ảnh tuyệt diệu.... Chiều nay bước trở lại, sao chỉ là ừ ê mệt mỏi.

Tôi như người mất bóng, cứ đi tìm mãi cái bóng của mình dẫu rằng vô vọng! Cái bóng chiều nay trên ngọn đồi lộng gió, tôi tưởng tìm thấy được qua kỷ niệm xưa nhưng cuối cùng rồi cũng như không! Sao lại điên đảo thế này?

Viết cho Nguyễn.

Dalat, thứ Năm 22/4/1976

Nguyễn yêu dấu,

Chiều nay mưa, mây mù giăng thấp, Mẫn không biết rõ lòng mình ra sao? Hình như là rất khập khểnh? Mẫn nhớ Nguyễn, đồng thời cũng nhận định rõ hơn được nỗi xa xôi trong hai định mệnh. Mẫn muốn kể cho Nguyễn nghe thật nhiều về sự đảo điên thay đổi của tâm hồn trước một không gian tuyệt diệu nhưng mà chịu, không hiểu tại sao? Nguyễn có nhớ câu Mẫn đề (trong nhật ký dịp Tết Nguyễn đi Dalat) “Thà ta phụ người hơn để người phụ ta” để biện minh cho việc “không viết nhiều cho Trân Sa” của Mẫn dạo ấy?

Mẫn không “phụ người” đâu, mà đó chỉ là điều biểu tượng cho cái bản chất “không tự tin” làm Mẫn đau khổ. Mẫn còn yêu Nguyễn lai láng. Chúng mình đừng nên làm một đấng Thượng Đế quyết định sự vui hay buồn cho nhau nữa, trừ phi Mẫn và Nguyễn đã hết yêu nhau.

Ngày mai Mẫn về Sài Gòn và sẽ không trở lại thành phố này trước Noel 1976. Tối nay, chợt nghĩ đến điều uống rượu, cô Lâm Đồng sẽ có vài người bạn đến chơi. Và Mẫn sẽ đàn cho họ nghe.

“Hôm nay trời vào thu,
Dalat lấm sương mù...”

(Sáng nay cô Lâm Đồng có dắt Mẫn đi ngang hàng Bà Nội. Bà Nội bận khách). Nguyễn giống Bà Nội thật nhiều, lòng Mẫn càng héo hơn theo nhận xét ấy...

Hôn Nguyễn và khổ vì Nguyễn,
Mẫn.

[]

***/ Sài Gòn thứ Sáu 23/4/1976**

Trở lại Sài Gòn sáng nay. Nghĩ rằng Nguyễn đã lên Dalat cùng ngày nên không thắc mắc chi nữa, chỉ nghe lòng dấy lên nhói buốt khi nhìn lại lề đường Yên Đỗ chàng vẫn thường ngày đứng đợi thuở xưa.

Đêm, đi uống *bière* cùng Lâm Đồng và hai người bạn của nàng, sao chán chường kỳ lạ. Tôi biết mình đang lắng xuống rất nhiều sự sôi nổi trong bản chất, hoặc là tình yêu và nỗi nhớ thương Nguyễn quá lớn đã làm chùng hết bao nhiêu tình cảm khác trong tim?

[]

(Đọc lại sau đúng 45 năm, San Jose, April 6/2021 12:38 khuya)

[]

